

Sygn. akt II UK 283/07

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Romualda Spyt (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka (sprawozdawca)

SSN Herbert Szurgacz

w sprawie z wniosku J. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
z udziałem zainteresowanej "A.-I." Spółki z o.o. w W.
o odpowiedzialność członka zarządu za zobowiązania spółki z tytułu składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 maja 2008 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 kwietnia 2007 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.**

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2007 r., uwzględnił apelację J. G. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 26 września 2006 r. i zmienił wyrok tego Sądu oraz poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 30 grudnia 2004 r., w ten sposób, że ustalił, iż J. G. nie odpowiada za zobowiązania z tytułu nieopłaconych składek wraz z odsetkami zwłokę w łącznej kwocie 117.583,81 zł należnych od płatnika „A.- I.” Sp. z o.o.

W sprawie tej ustalono, że od sierpnia 1999 r. J. G. wchodził w skład zarządu „A.-I.” Spółki z o. o., pełniąc funkcję Prezesa Zarządu. W dniu 26 listopada 2002 r., działając w imieniu Spółki złożył w Sądzie Rejonowym wniosek o ogłoszenie upadłości Spółki. Wniosek ten został przez Sąd zwrócony wobec nie usunięcia w terminie jego braków formalnych. Postanowieniem z dnia 29 maja 2003 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego W., umorzył postępowanie egzekucyjne przeciwko „A.-I.”, prowadzone z wniosku wierzyciela - Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na podstawie tytułów egzekucyjnych: [...]. W uzasadnieniu tego postanowienia wskazano, że postępowanie egzekucyjne z rachunku bankowego firmy było bezskuteczne z uwagi na brak środków oraz brak wpływów na rachunku, a ponadto pod adresem wskazanym w tytułach wykonawczych firma nie prowadzi działalności i nie pozostawiła również żadnego majątku mającego wartość egzekucyjną a Spółka nie składa deklaracji podatkowych od września 2002 r.

W dniu 17 marca 2004 r. pomiędzy J. G. i P. K. a K. Al. P. doszło do zawarcia umowy sprzedaży udziałów (w formie pisemnej z podpisami notarialnie poświadczonymi): Na mocy tej umowy J. G. i P. K. sprzedali K. A. P. wszystkie posiadane przez siebie udziały w „A.-I.” Spółce z o. o.

Postanowieniem z dnia 23 września 2004 r. Komornik Sądowy Rewiru II przy Sądzie Rejonowym [...] wydanym w sprawie z wniosku wierzyciela - Zakładu Ubezpieczeń Społecznych przeciwko „A.-I.” o świadczenie pieniężne umorzył postępowanie egzekucyjne, wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

Decyzją z dnia 30 grudnia 2004 r. organ rentowy obciążył J. G. Prezesa Zarządu, odpowiedzialnością całym jego majątkiem zobowiązania Spółki z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne za okresy: [...], ubezpieczenie zdrowotne za okresy: [...], Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń

Pracowniczych za okresy: [...], gdzie należność główna za te składki wynosi 67.123,11 zł, zaś odsetki za zwłokę obliczone do dnia 29 grudnia 2004 r. stanowią kwotę 50.460,70 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy stwierdził, że zadłużenie z tytułu nieopłaconych przez „A.-I.” Spółkę z o.o., którym powód został obciążony na mocy decyzji organu rentowego z dnia 30 grudnia 2004 r. powstało w okresie od sierpnia 1999 r. do 2002 r., a więc w okresie, kiedy pełnił on funkcję Prezesa Zarządu Spółki. W świetle art. 116 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 1997 r. Nr 137, poz. 926 ze zm.), mającego z mocy art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 1998 r. Nr 137, poz. 887 ze zm.), odpowiednie zastosowanie do należności z tytułu składek, przesłanką odpowiedzialności członka zarządu spółki z o. o. z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne jest bezskuteczność egzekucji przeciwko spółce, gdy członek zarządu nie wykazał, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie zapobiegające ogłoszeniu upadłości (postępowanie układowe), albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub niewszczęcie postępowania zapobiegającego ogłoszeniu upadłości (postępowania układowego) nastąpiło bez jego winy; albo też nie wskazał mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części. W świetle tego przepisu dopiero po odpowiednim orzeczeniu organu podatkowego bądź innego organu prowadzącego egzekucję, dopuszczalne jest wszczęcie postępowania w sprawie odpowiedzialności członka zarządu. Bezskuteczność egzekucji przeciwko „A.-I.” Spółce z o.o. została stwierdzona postanowieniem komornika z dnia 23 września 2004 r. oraz postanowieniem Naczelnika Urzędu Skarbowego z dnia 29 maja 2003 r. Natomiast wniosek o ogłoszenie upadłości Spółki został przez Sąd Gospodarczy zwrócony i nie wywołał żadnych skutków prawnych. Okoliczność ta również nie zwalnia powoda od odpowiedzialności i zdaniem Sądu pierwszej instancji niecelowe byłoby badanie, czy wniosek o ogłoszenie upadłości został zgłoszony właściwym czasie. Z kolei możliwość uniknięcia jego odpowiedzialności z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne przez wskazanie majątku Spółki, z którego możliwa będzie egzekucja, nie miała w sprawie

zastosowania. Wobec powyższego Sąd Okręgowy uznał, że powód odpowiada za zobowiązania Spółki z tytułu nieopłaconych składek wraz z odsetkami zwłokę w łącznej kwocie 117.583,81 zł.

Sąd Apelacyjny uznał apelację wnioskodawcy od tego wyroku za zasadną, stwierdzając, że zaskarżone orzeczenie zapadło w warunkach błędnego ustalenia faktycznego, polegającego na przyjęciu, że egzekucja przeciwko Spółce okazała się bezskuteczna, podczas gdy organ rentowy nie wykazał, że egzekucja z jego wniosku została skierowana do całego majątku Spółki i tak prowadzona egzekucja okazała się bezskuteczna. Art. 116 § ordynacji podatkowej określa tak pozytywne przesłanki odpowiedzialności członka zarządu spółki za zaległości tej spółki, jak i wyłączające taką odpowiedzialność. Ciężar wykazania przesłanek pozytywnych w postaci pełnienia przez daną osobę obowiązków członka zarządu w czasie powstania zaległości składkowych i wykazania bezskuteczności egzekucji, spoczywa na organie rentowym. Ciężar dowodu w zakresie istnienia okoliczności uwalniających od tej odpowiedzialności, spoczywa wnioskodawcy - członku zarządu. W ocenie Sądu Apelacyjnego w aktualnym stanie sprawy brak jest podstaw do stwierdzenia, że organ rentowy wykazał bezskuteczność egzekucji wobec całego majątku Spółki. Postępowanie egzekucyjne, które zostało umorzone postanowieniem Naczelnika Urzędu Skarbowego z dnia 29 maja 2003 r., było bowiem prowadzone jedynie z rachunku bankowego Spółki. Natomiast, wbrew ustaleniom Sadu Okręgowego, postanowienie Komornika Sądowego Rewiru II z dnia 23 września 2004 r. o umorzeniu egzekucji ze względu na to, że dłużna Spółka nie prowadzi działalności pod wskazanym we wniosku egzekucyjnym adresem i nie zdołano ustalić jej aktualnego adresu nie może być uznane za ostatecznie przesądzające o bezskuteczności egzekucji skierowanej do całego majątku Spółki. Stan majątkowy Spółki nie został jednak ustalony. Organ rentowy, na którym spoczywa ciężar dowodu, nie ustalił czy Spółka ma np. inny rachunek bankowy, czy też jakiegokolwiek wierzytelności i ruchomości (co sugerował apelujący), nieruchomości, papiery wartościowe itp. Mimo, że organ rentowy, działający jako organ egzekucyjny ma możliwość, na podstawie art. 19 § 4 w związku z art. 36 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954 ze zm.) czynienia

stosownych ustaleń, nawet w oparciu o dane uzyskane od uczestników postępowania. Organ rentowy nie skorzystał też z możliwości złożenia wniosku o ujawnienie majątku przez dłużnika w trybie art. 913 § 2 i art. 194 § 1 k.c. w związku z art. 71 § 1, 2 i 3 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym.

Sąd Apelacyjny podkreślił przy tym, że odpowiedzialność członków zarządu spółki z o.o. wobec organu rentowego ma charakter subsydiarny w stosunku do odpowiedzialności samej spółki i może ona wchodzić w rachubę dopiero pod warunkiem bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce i to skierowanej do całego jej majątku.

W świetle art. 232 k.p.c. rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia spraw. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Wobec tego, w ocenie Sądu Apelacyjnego, należało uznać, że organ rentowy jako strona sądowego postępowania odwoławczego, zgodnie z art. 116 § 1 ordynacji podatkowej w związku z art. 31 i 32 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie wykazał, aby egzekucja skierowana przeciwko całemu majątkowi Spółki okazała się bezskuteczna i zmienić wyrok Sądu pierwszej instancji i poprzedzającą go decyzję przez orzeczenie, że J. G., jako Prezes Zarządu „A.-I.” Spółki z o.o., nie odpowiada za zobowiązania tej Spółki z tytułu nieopłaconych składek wraz z odsetkami za zwłokę.

W skardze kasacyjnej na ten wyrok pełnomocnik organu rentowego zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 116 § 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. ordynacja podatkowa w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że członek zarządu nie odpowiada za zadłużenie spółki z o.o. ze względu na brak bezskuteczności egzekucji, w sytuacji gdy postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko spółce zarówno w trybie egzekucji sądowej, jak i

administracyjnej, zostało umorzone prawomocnymi orzeczeniami właściwych organów egzekucyjnych. Zrzucił też naruszenie przepisów postępowania tj. art. 328 § 2 k.p.c. przez nie dokonanie przez Sąd Apelacyjny własnych ustaleń stanu faktycznego, w sytuacji gdy zakwestionował przyjętą przez Sąd pierwszej instancji podstawę faktyczną wyroku. Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano istnienie istotnego zagadnienia prawnego, polegającego na ustaleniu kryteriów zakwalifikowania egzekucji prowadzonej przeciwko spółce kapitałowej jako bezskutecznej w rozumieniu art. 116 § 1 ordynacji podatkowej.

Zgodnie z wykładnią gramatyczną art. 116 § 1 tej ustawy za „bezskuteczność” należy uznać stan nie osiągnięcia zakładanego efektu w następstwie podjętej czynności, którym w przypadku egzekucji jest pełne zaspokojenie wierzyciela. Zdaniem skarżącego, bezskuteczność egzekucji będzie miała miejsce, gdy jakkolwiek część wierzytelności poddanej przymusowemu egzekwowaniu nie zostanie zaspokojona. W orzecznictwie sądów administracyjnych przyjmuje się, że dla orzeczenia o odpowiedzialności członka zarządu konieczne jest wszczęcie egzekucji przeciwko spółce oraz zakończenie takiego postępowania formalnym aktem organu egzekucyjnego, potwierdzającym bezskuteczność egzekucji. Z kolei organ egzekucyjny umarza egzekucję jako bezskuteczną dopiero w przypadku, gdy nie zdoła ustalić składników majątku, jakie mogłyby podlegać zajęciu. Przy czym do dokonania takich ustaleń organ egzekucyjny jest uprawniony i jednocześnie zobowiązany, na podstawie art. 36 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym. Nie oznacza to jednak, że organ egzekucyjny jest zmuszony do nieustannego podejmowania prób poszukiwania majątku zobowiązanego, w sytuacji gdy okoliczności sprawy wskazują na niecelowość takich czynności. Zwłaszcza w przypadku, gdy spółka nie prowadzi działalności pod adresem ujawnionym w rejestrze, do jakiego jest wpisana, uzasadnione jest ograniczenie postępowania egzekucyjnego do tych składników majątku, jakie są znane organowi egzekucyjnemu. Zdaniem skarżącego wywodzony z art. 116 § 1 ordynacji podatkowej wymóg skierowania egzekucji do całego majątku dłużnika, dotyczy tylko tych jego składników, które są znane organowi egzekucyjnemu, albo o których mógł on się dowiedzieć przy zachowaniu należytej staranności. Skarżący zwrócił przy tym uwagę, że w rozpoznawanej

sprawie organ rentowy miał status wierzyciela, a nie organu egzekucyjnego. Nie był więc uprawniony do stosowania art. 36 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym, a obowiązek ustalania składników majątkowych obciążał naczelnika urzędu skarbowego. Wierzyciel obowiązany jest jedynie do należytej staranności w prowadzeniu egzekucji, a tym samym do podejmowania działań racjonalnych w świetle okoliczności danej sprawy, czyli stwarzających realną szansę na uzyskanie choćby częściowego zaspokojenia swoich należności. Nie znajduje natomiast podstawy normatywnej w art. 116 § 1 ordynacji podatkowej, wymóg podejmowania działań mających na celu wyłącznie formalne wykazanie aktywności wierzyciela. W szczególności w przypadku, gdy prowadzone przez uprawniony organ postępowanie egzekucyjne zostało umorzone jako bezskuteczne, przy jednoczesnym ustaleniu faktycznego ustania uczestnictwa spółki w obrocie gospodarczym, nie jest uprawnione stawianie tezy o konieczności podejmowania dalszych czynności przez wierzycielka publicznoprawnego.

Ponadto w toku postępowania zarówno przed Sądem Okręgowym, jak i Sądem Apelacyjnym, nie ustalono faktu istnienia jakiegokolwiek składnika majątku oprócz zajętego rachunku bankowego, do którego mogła być prowadzona egzekucja. Nie można więc zarzucić organowi egzekucyjnemu uchybienia w poszukiwaniu majątku dłużnika. W ocenie skarżącego wykładnia art. 116 § 1 ordynacji podatkowej powinna prowadzić do wniosku, że wymóg bezskuteczności egzekucji jest spełniony w sytuacji, gdy postępowanie egzekucyjne zostało umorzone, a w toku postępowania przed sądem ubezpieczeń społecznych nie ustalono, że organ egzekucyjny bezpodstawnie odstąpił od zastosowania środka egzekucyjnego.

Odnosnie naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. skarżący wskazał, że Sąd Apelacyjny uznał za błędne ustalenia stanu faktycznego, przyjęte za podstawę wyrokowania przez Sąd pierwszej instancji jednakże nie określił swoich własnych stanowczych ustaleń, dotyczących wystąpienia bądź braku przesłanek odpowiedzialności członka zarządu spółki, ani dowodów na których się oparł. Ograniczając się jedynie do analizy czynności organu rentowego Sąd Apelacyjny uznał, że na etapie postępowania poprzedzającego wydanie zaskarżonej decyzji, nie zostały one podjęte w zakresie umożliwiającym ustalenie wystąpienia bezskuteczności egzekucji.

W konsekwencji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest usprawiedliwiona, ponieważ Sąd Apelacyjny błędnie zinterpretował i zastosował art. 116 § 1 i 4 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Zgodnie z zawartymi w tych przepisach uregulowaniami, byli członkowie zarządu spółki handlowej odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem za zaległości składkowe spółki, jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a członek zarządu nie wskazał mienia, z którego egzekucja umożliwiała zaspokojenie tych zaległości w znacznej części. Oznacza to w szczególności, że przesłanką uwolnienia się dłużnika od tej odpowiedzialności jest między innymi obowiązek wskazania wierzycielowi mienia, z którego egzekucja umożliwiała zaspokojenie tych zaległości w znacznej części (art. 116 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej), czego w rozpoznawanej sprawie dłużnik nie uczynił w postępowaniu egzekucyjnym, podnosząc dopiero w postępowaniu apelacyjnym zarzut, iż egzekucja nie była skierowana do całego majątku spółki. Podzielając ten spóźniony i bezzasadny zarzut, bo bezczynny dłużnik w postępowaniu egzekucyjnym nawet nie próbował wskazać organowi ubezpieczeń społecznych mienia dłużnej spółki, z którego egzekucja umożliwiała zaspokojenie zaległości składkowych w znacznej części, Sąd Apelacyjny wyrokował reformatoryjnie, błędnie przyjmując, że ciężar dowodu, iż egzekucja została skierowana do całego majątku dłużnej spółki i była bezskuteczna obciąża wierzyciela (organ ubezpieczeń społecznych), a „rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy”. Tymczasem, zważywszy że egzekucja ze znanych organowi ubezpieczeń społecznych składników mienia dłużnej spółki okazała się bezskuteczna wskutek umorzenia komorniczego i skarbowego postępowania egzekucyjnego z rachunku bankowego spółki (z uwagi na brak na nim środków oraz brak jakichkolwiek wpływów), a także ustalenia, że pod adresem wskazanym w tytułach wykonawczych Spółka nie

proceedzi działalności oraz nie pozostawiła żadnego majątku nadającego się do egzekucji („mającego wartość egzekucyjną”), a od września 2002 r. nie składała żadnych deklaracji podatkowych, Sąd pierwszej instancji - po ustaleniu, że pozwany był członek zarządu dłużnej Spółki nie wskazał żadnego majątku, z którego egzekucja umożliwiałaby zaspokojenie zaległości składkowych w znacznej części - w sposób prawidłowy oddalił jego odwołanie. Oznacza to, że wykazanie przesłanek zwalniających członka zarządu lub byłego członka zarządu do odpowiedzialności za zaległości składkowe spółki obarcza zatem te podmioty (członka lub byłego członka zarządu), a nie organ ubezpieczeń społecznych. Przyjęte przez Sąd Apelacyjny stanowisko o zwolnieniu z obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie byłoby przeto trafne w odniesieniu do apelacyjnych zarzutów pozwanego dłużnika zaległości składkowych, gdyby ten w odpowiednim czasie, tj. w postępowaniu egzekucyjnym wskazywał inne mienie spółki, z którego była możliwa egzekucja należności składkowych w znacznej części. Przeciwne stanowisko obarczające wierzyciela (organ ubezpieczeń społecznych) obowiązkiem poszukiwania nieujawnionych przez dłużnika składników mienia, z którego egzekucja umożliwiałaby zaspokojenie należności składkowych w znacznej części, było chybione i bezpodstawne, ponieważ art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej przenosi odpowiedzialność za zaległości składkowe na członka lub byłego członka zarządu dłużnej spółki handlowej, powstałe w okresie, w którym pełnili te funkcje, jeżeli egzekucja ze znanego wierzycielowi majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a odpowiedzialny członek zarządu nie wskazał w postępowaniu egzekucyjnym na inne mienie spółki, z którego egzekucja umożliwiała zaspokojenie tych zaległości w znacznej części. Przepis ten nie został ustanowiony dla ochrony dłużników, ale w celu zabezpieczenia należności składkowych wierzyciela (organu ubezpieczeń społecznych), który dla odzyskania tych należności wskazuje na bezskuteczność egzekucji skierowanej do znanych lub ujawnionych wierzycielowi w postępowaniu egzekucyjnym składników majątku dłużnej spółki. Przepis ten nie wymaga natomiast wykazania przez wierzyciela należności składkowych bezskuteczności egzekucji kierowanej do całego majątku (podkreślenie SN) dłużnej

spółki, co przecież wymagałoby żmudnego poszukiwania lub domyślania się za dłużnika jego potencjalnego majątku. Powyższe uzasadnia stanowisko, że unormowania zawarte w art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przenoszą odpowiedzialność za zaległości składkowe spółki z o.o. na członka lub byłego członka zarządu dłużnej spółki, powstałe w okresie, w którym pełnili te funkcje, jeżeli egzekucja ze znanego organowi ubezpieczeń społecznych (wierzycielowi) majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a odpowiedzialni członkowie zarządu nie wskazali w postępowaniu egzekucyjnym innego mienia spółki, z którego egzekucja umożliwiła zaspokojenie tych zaległości w znacznej części. Przepisy te nie zostały ustanowione dla ochrony dłużników, ale w celu zabezpieczenia należności składkowych wierzyciela (organu ubezpieczeń społecznych), który dla odzyskania tych należności wskazuje na bezskuteczność egzekucji skierowanej do znanych lub ujawnionych wierzycielowi w postępowaniu egzekucyjnym składników majątku dłużnej spółki.

Powyższe okoliczności uzasadniały także zarzut naruszenia art. 328 § 2 w związku z art. 391 k.p.c., ponieważ Sąd Apelacyjny nie uzasadnił poglądu, jakoby orzeczenie Sądu pierwszej instancji „zapadło w warunkach błędnego ustalenia faktycznego przyjętego za podstawę wyrokowania”, skoro równocześnie we własnych konstatacjach Sądu drugiej instancji zabrakło wykazania negatywnej przesłanki zwalniającej pozwanego dłużnika od odpowiedzialności za zaległości składkowe w rozumieniu art. 116 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, która wymagałaby stanowczego ustalenia, że w postępowaniu egzekucyjnym pozwany były członek zarządu dłużnej spółki wskazywał należące do niej inne mienie, z którego egzekucja umożliwiła zaspokojenie tych zaległości w znacznej części.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy wyrokował na podstawie art. 398¹⁵ k.p.c.